

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **A. S.**, narozen X,
státní příslušník U.,
trvale bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem,
se sídlem náměstí 28. října 9, Brno,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 19. 8. 2019, čj. CPR-23283-3/ČJ-2019-930310-V241 a čj. CPR-23283-4/ČJ-2019-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 2. 9. 2019 žalobce napadá shora označená rozhodnutí, kterými žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 5. 2019, čj. KRPS-53096-29/ČJ-2019-010025 a čj. KRPS-53096-30/ČJ-2019-010025 z téhož dne.
2. Prvním rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu

cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce šesti měsíců.

3. Dle žalované správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce v České republice vykonával pomocné stavební práce spočívající v odstraňování staré omítky v objektu L. P., ačkoli nedisponoval žádným povolením k zaměstnání na území České republiky. V případě žalobce nebylo možné aplikovat § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť žalobce nespadá do žádné z vyjmenovaných kategorií zaměstnanců. Konkrétně je správním spisem prokázáno, že zde žalobce v období od 18. 2. 2019 do 23. 2. 2019 pracoval bez povolení k zaměstnání. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. V řízení také nevyplynulo, že by žalobce práci vykonával legálně. Na oznámení o zahájení správního řízení nemohl být podpis a razítko tlumočníka, neboť se jedná o listinu na samém počátku řízení. Tato listina byla žalobci předána 23. 2. 2019, přičemž její obsah byl žalobci přetlumočen, což stvrdil svým podpisem. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahovalo veškeré zákonné náležitosti. S rozporem úředního záznamu a oznámení o zahájení správního řízení se dostatečně vypořádal správní orgán I. stupně. Ve vztahu k délce doby trvání správního vyhoštění se žalovaná ztotožnila se závěry prvostupňového rozhodnutí. Uložení správního vyhoštění po dobu šesti měsíců je přiměřené vzhledem k okolnostem případu.
4. Druhým rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve věci správního vyhoštění ve výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle žalované je nesporné, že v daném případě byly naplněny podmínky citovaného ustanovení správního řádu, a správní orgán I. stupně tak správně uložil žalobci uhradit náklady řízení podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen „vyhláška o nákladech řízení“).

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

5. Žalobce nejprve namítl vady oznámení zahájení správního řízení (dále také jen „oznámení“), z nichž dovodil, že řízení o vyhoštění vůbec nebylo zahájeno, a proto nemohla být vydána napadená rozhodnutí. Oznámení totiž neobsahuje popis jednání žalobce, jen citaci zákonného ustanovení, čímž byla žalobci znemožněna řádná procení obrana (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009 – 541). K odvolací námitce obdobného znění žalovaná jen uvedla, že se ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, podle něž byl předmět řízení dostatečně vymezen příslušným paragrafem a citací právního ustanovení, aniž by věc byla vymezena skutkově. Závěr správních orgánů, že žalobce musel vědět, pro jaký skutek je řízení zahájeno, je naprosto nepodložené. Oznámení dále nebylo vyhotoveno v jazyce, jemuž by žalobce rozuměl, přičemž k ustanovení tlumočníka mohlo dojít i před zahájením řízení. Z obsahu spisu není zřejmé, že oznámení bylo žalobci přetlumočeno dodatečně po ustanovení tlumočníka. Podpis žalobce na oznámení dokládá jen převzetí písemnosti, nikoliv přetlumočení jejího obsahu. Písemnosti mu byly navíc tlumočeny jen do r. jazyka, nikoliv do mateřského jazyka (u.).

6. Žalobce dále odmítl názor žalované, že rozpory předcházející zahájení řízení nesouvisí s řízením o vyhoštění. Rozpory jsou rozhodující pro posouzení pravdivosti a zákonnosti důkazů. Žalobce poukázal na časové údaje ze záznamu s tím, že není jasné, co a proč se v mezích událo. Je nepřijatelné, aby osoba, která podle záznamu nebyla přítomná kontrole, o ní vyhotovila záznam. Kvůli rozporům v údajích nelze ani stanovit dobu, po níž byl žalobce zbaven svobody.
7. Žalobce považuje nedostatky protokolu o výsledku (dále také jen „protokol“) za procesní vadu, jež má za následek nezákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Osoby, které prováděly v uvedeném čase výsledky žalobce, totiž podle záznamů žalovaného měly ve stejnou dobu provádět výsledky jiného zadrženého za přítomnosti téže tlumočnice. Protokol je tedy buď nepravdivý, nebo v něm chybí informace, že výsledky proběhly současně, a je tak v rozporu s § 18 správního řádu. Z protokolu není zřejmé, jak byla žalobci poskytnuta strava z jeho zdrojů. Záznam o zajištění rozporně uvádí, že žalobci strava nebyla poskytnuta. Podle žalobce byl protokol užit jako důkazní prostředek, neboť z něho jiného neplynou skutečnosti důležité pro rozhodnutí ve věci, ačkoliv žalovaná neurčitě odkázala na další důkazy. V tom je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
8. Žalobce má rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné také pro nedostatečné zhodnocení společenské nebezpečnosti jeho jednání a odůvodnění stanovení doby, po níž mu nelze umožnit vstup na území České republiky. Žalovaná se dopustila dvojího přičítání, neboť chybně hodnotila výkon zaměstnání bez povolení jako přitěžující okolnost, ačkoliv se jedná o součást skutkové podstaty.
9. K druhému napadenému rozhodnutí o nákladech správního řízení žalobce navrhl, aby bylo zrušeno pro závislost na rozhodnutí o vyhoštění.
10. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál, neboť se v nich vypořádala s naprosto totožnou argumentací žalobce. Dle žalované je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem, a proto navrhla zamítnutí žaloby.
11. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaná vyjádřila s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělal souhlas *implicit*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána u Městského soudu v P. ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. K zachování lhůty k podání žaloby dojde i v případě, že je podána k jinému než místně příslušnému soudu (rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2008, čj. 8 As 2/2008 – 112), takže omyl žalobce ve vyhodnocení dané otázky pro něj nemá v tomto ohledu žádné negativní následky. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 23. 2. 2019 byl žalobce spolu s dalšími třemi U. kontrolován hlídkou Policie České republiky během výkonu stavebních prací v objektu L. P. – L. L. v ulici L. v P. (dále také jen „objekt l.“). Při kontrole žalobce předložil cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno p. povolení k pobytu s dobou platnosti na 270 dní na dobu od 15. 1. 2019 do 15. 10. 2019. Žalobce nepředložil povolení k výkonu zaměstnání. Na základě toho byl žalobce v 11:30 hod. zajištěn, v 12:50 hod. eskortován na oddělení správního orgánu I. stupně v K., odkud byl po ztotožnění převezen na oddělení v M. Převoz byl ukončen v 15:05 hod. Na základě výše uvedeného bylo s žalobcem ještě týž den zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobci byla ustanovena tlumočnice, s čímž souhlasil. Zajištění bylo ukončeno téhož dne v 18:00 hod. Žalobce při výsledku mimo jiné uvedl, že na území České republiky přicestoval za prací z vlastní vůle. Bylo zjištěno, že v objektu l. je prováděna celková rekonstrukce jedné z částí objektu uzavřené pro veřejnost. Zhotovitelem stavby je společnost P. P. s. r. o., za kterou jedná jednatel pan K., jenž nebyl přítomen provádění pobytové kontroly. V úředním záznamu o zajištění žalobce bylo upřesněno, že se jednalo o p. dlouhodobé vízum typu D s možností opakovaného vstupu přes vnější hranici (MULT).
15. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23. 2. 2019 plyne, že správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobce prohlásil, že českému jazyku rozumí jak v psané, tak mluvené formě, přesto však požádal o tlumočnicka do r. jazyka, což stvrdil svým podpisem. Následně správní orgán I. stupně žalobci ustanovil tlumočnicki r. jazyka usnesením ze dne 23. 2. 2019, jehož převzetí stvrdili svým podpisem jak žalobce, tak ustanovená tlumočnice.
16. Žalobce v průběhu svého výsledku za účasti tlumočnicki r. jazyka uvedl, že je svobodný a bezdětný, bydlí na U. se svými rodiči a dvěma sourozenci v rodinném domě. V oblasti, kde žije, je bezpečno. V České republice bydlí na ubytovně v obci M. Z U. odcestoval 18. 1. 2019 do P. na návštěvu za sestrou švagra. Zde pobýval asi měsíc a zařídil si listiny pro práci v České republice, kam poté odcestoval za prací. Přicestoval se švagrem dodávkou do B., odkud se toho dne vydal do P. P. vízum pro práci v P. si zařídil sám na U. ve vízovém centru v L. V P. pracoval minulý rok pro blíže neurčenou stavební společnost jako malíř a zedník při rekonstrukci a výstavbě domů. Jeho hodinová mzda činila 9 z., pracoval šest dní v týdnu od 8 do 18 hod. Výplatu dostával měsíčně v hotovosti od K. S touto společností uzavřel pracovní smlouvu a pracoval pro ni asi pět měsíců. Práci v České republice si obstaral tak, že p. zaměstnavatel jej sem vyslal pracovat. Minulý měsíc se v P. potkal s blíže neurčeným K., který mu dal k podpisu pracovní smlouvu se společností, pro niž minulý rok pracoval, s tím, že tak může odjet pracovat do České republiky. Ve smlouvě je uvedeno, že byl za prací vyslán na tři měsíce. Ubytování v České republice si zařídil sám a od p. zaměstnavatele dostal příspěvek na ubytování. K. mu dal v P. instrukce, kam se má v P. dostavit, kde mu následně neznámý Čech řekl, aby za prací jel do P. Dne 18. 2. 2019 začal pracovat v P. Žalobce v P. podepsal tři dokumenty, na nichž bylo něco psáno česky a p. Žádné kopie nedostal. Práci na stavbě mu zadával a její výkon kontroloval E. Žalobce zde prováděl zednické, obkladačské a štukatérské práce. Pracoval zde od 7 do 18 hod. každý všední den a v sobotu podle uvážení. Měl zde pracovat asi dalších 14 dní a poté

obdržet instrukce na další práci v České republice nebo v P. K. mu slíbil hodinovou mzdu 100 Kč. V České republice mu mzdu vyplácel v hotovosti Čech jménem M., dostal asi 10 tis. Kč.

17. Žalobce si je vědom, že k práci v České republice nepostačuje samotné p. vízum a že se dopustil protiprávního jednání. Domnívá se, že předloží dokumenty, které mu zde umožní pracovat. Žalobce nemá živnostenský list a je stále zaměstnancem p. společnosti. Na otázku, zda správní vyhoštění nebude mít žádný vliv na jeho soukromý a rodinný život, uvedl, že se obává povolání na vojnu. V České republice nemá žádné kulturní či společenské vazby, závazky či pohledávky. Disponuje finančními prostředky pro návrat na U., kde žije jeho rodina, přičemž mu tam nic nehrozí. Neví o žádné překážce, která by mu bránila ve vycestování. Závěrem žalobce uvedl, že by si zde přál zařídit trvalý pobyt a žít zde celý život. Protokol o výsledku podepsal žalobce, dále je zde v kolonce „Za správní orgán:“ uveden pprap. K., v kolonce „Přítomen:“ prap. B. a podpis tlumočnice včetně jejího razítka.
18. Podle úředního záznamu ze dne 23. 2. 2019, čj. KRPS-53096-14/ČJ-2019-010026, byla žalobci zajištěna strava z jeho vlastních finančních zdrojů.
19. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce České republiky s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky, přičemž bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobce povolením k zaměstnání nedisponoval ani nebyl přihlášen žádným zaměstnavatelem.
20. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, z něž plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku uvedlo zprávu o zemi původu, z které při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z ní vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně ve V. oblasti, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobce.
21. Od 27. 2. 2019 byl žalobce zastoupen v řízení advokátem. Dne 25. 3. 2019 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 7 dnů. Žalobce ve vyjádření ze dne 28. 3. 2019 uvedl námitky obdobného znění jako v žalobě. Navíc poukázal na to, že mu dne 6. 3. 2019 nebylo umožněno nahlédnout do některých písemností ve správním spisu. Správní orgán I. stupně ve vyjádření ze dne 3. 4. 2019 uvedl, že žalobce měl možnost seznámit se s kompletním spisem poté, kdy obdržel vyrozumění o skončení dokazování ze dne 25. 3. 2019. Přesto správní orgán I. stupně znovu umožnil žalobci seznámit se s obsahem spisu ve lhůtě 5 dnů od doručení vyjádření.
22. Správní orgán I. stupně vydal dne 14. 5. 2019 rozhodnutí čj. KRPS-53096-29/ČJ-2019-010025, kterým uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 6 měsíců. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce vykonával pomocné stavební práce v objektu I. bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo podmínkou výkonu pracovní činnosti. Skutečnost, že žalobce pracoval na území České republiky bez povolení k zaměstnání, byla ověřena na Úřadu práce České republiky.

Žalobce uvedl, že v minulosti pracoval v P., ale po získání nového oprávnění k pobytu v P. tam již nepracoval. Do P. přicestoval na návštěvu za příbuznými a po zařízení dokumentů pro práci v České republice se tam vydal pracovat. V daném případě není možné aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. K vyjádření žalobce ze dne 28. 3. 2019 správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že údaje o zajištění žalobce jsou shodné, součinnost oddělení správního orgán I. stupně v M. byla účelně využita kvůli rozsahu pobytové kontroly. Předmět řízení byl dostatečně vymezen odpovídajícím zákonným ustanovením včetně jeho citace. Z protokolu o výslechu je zřejmé, že žalobce si byl vědom, z jakého důvodu je vedeno správní řízení. Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci přetlumočeno dne 23. 2. 2019, což žalobce potvrdil. Po ustanovení tlumočníka byl obsah spisu žalobci přetlumočen, byl tedy dostatečně obeznámen se všemi rozhodnými skutečnostmi. Oddělení správního orgánu I. stupně v K. se objevilo v hlavičce listin, přestože byly vytvořeny na oddělení v M., neboť je zpracovával policista služebně přidělený k oddělení v K. Se žalobcem tak bylo po celou dobu vedeno řízení na oddělení v M. V protokolech o výsledcích byly uvedeny totožné chyby v důsledku administrativní chyby. Správní orgán I. stupně neměl důvod sepsat úřední záznam o tom, že žalobci byla poskytnuta strava z jeho prostředků, kdyby tomu tak nebylo. Žalobce to v průběhu řízení nikdy nerozporoval. Správní vyhoštění nelze považovat za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Situace v místě bydliště žalobce mu umožňuje bezpečný návrat do vlasti, sám neuvedl žádnou překážku, která by mu v návratu bránila. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena s ohledem na to, že žalobce vykonával nelegální práci po uvedené době. Nelegální zaměstnávání cizinců je přitom v současnosti vnímáno jako velký společenský problém a v zájmu státu je proti tomuto negativnímu jevu účinně bojovat.

23. Téhož dne vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. KRPS-53096-30/ČJ-2019-010025, jímž uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení ve věci správního vyhoštění ve výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 5 správního řádu.
24. Proti oběma rozhodnutím správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání, z nichž doplnil jen to směřující proti rozhodnutí o správním vyhoštění. V odvolání uplatnil obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše.
25. Dne 19. 8. 2019 vydala žalovaná žalobou napadená rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

26. Soud předně uvádí, že v souladu se svým rozsudkem ze dne 27. 5. 2013, čj. 44 A 12/2013 – 21, obě napadená rozhodnutí přezkoumal ve společném řízení. Je-li totiž výrok o náhradě nákladů správního řízení (závislý výrok) předmětem samostatného rozhodnutí správního orgánu, musí soudní přezkum takového rozhodnutí probíhat na základě shodných procesních pravidel, jako kdyby tento výrok byl součástí jednoho rozhodnutí společně s výrokem ve věci samé (hlavní výrok). V případě soudního přezkumu rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o správním vyhoštění tak rozhoduje specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.), žalobce je osvobozen od soudních poplatků [§ 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a aplikují se speciální lhůty pro podání žaloby a pro rozhodnutí soudu o této žalobě (§ 172 odst. 2 a odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Ačkoliv byl tento názor později korigován judikaturou Nejvyššího správního soudu, pokud jde o

délku žalobní lhůty (viz rozsudek ze dne 11. 2. 2015, čj. 2 Azs 232/2014 – 21), v ostatním byly závěry zdejšího soudu aprobovány (viz např. rozsudek ze dne 14. 2. 2018, čj. 1 Azs 7/2018 – 15).

27. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
28. Soud předně konstatuje, že žalobce po skutkové ani právní stránce nenapadl závěry žalovaného, že žalobce vykonával na území České republiky zaměstnání bez povolení k zaměstnání, jímž přitom byl výkon zaměstnání podmíněn. Soud proto tyto závěry nepřezkoumával a při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, které se týkají procesních otázek, z nich vycházel.
29. K první skupině námitek žalobce týkající se oznámení soud uvádí, že správní orgán I. stupně předmět řízení v této písemnosti vymezil dostatečně. Z oznámení skutečně plyne, že se žalobcem bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, po čemž následuje přesná citace tohoto ustanovení. Žalobce je sice cizincem, ale již v rámci tohoto oznámení uvedl, že rozumí českému jazyku jak v psané, tak mluvené formě, byť také požádal o tlumočnicka do r. jazyka. V oznámení je přetištěno celé znění citovaného ustanovení, v němž jsou postupně jmenovány celkem tři alternativy protiprávního jednání, které vedou k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán I. stupně však před citací výslovně uvedl, že žalobce se dopustil prvního protiprávního jednání, tj. byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Jinými slovy, z oznámení jednoznačně plyne, čeho se měl žalobce dopustit a proč bylo zahájeno správní řízení, přičemž žalobce sám potvrdil, že rozumí českému jazyku. Muselo mu tedy být alespoň v hrubých rysech jasné, proč je s ním vedeno správní řízení, zejména bylo-li zahájeno bezprostředně poté, co byl žalobce na stavbě kontrolován cizineckou policií. Ostatně z obsahu spisu vyplývá, že žalobce není v oblasti výkonu práce v zemích střední Evropy žádným nepoučeným nováčkem. Dříve již pracoval v P. na p. vízum, které si pak vyřídil také pro práci v České republice. Musel tedy předpokládat, že zde nemůže pracovat, aniž by si nejdříve zajistil příslušná povolení. Samotná scéna, kdy policie prováděla kontrolu cizinců při provádění prací na stavbě, přičemž spolu s ním zadržela další tři jeho kolegy (cizince), mu musela dát tušit, že patrně nemá v pořádku všechna potřebná povolení k výkonu práce na předmětné stavbě. Konečně při své výpovědi sám uvedl, že si je vědom, čeho se dopustil, na což poukázala žalovaná.
30. Ačkoliv oznámení vůbec v detailech nespecifikuje, jak se žalobce konkrétně dopustil onoho protiprávního jednání (kde a co dělal, jak dlouho apod.), nebylo to ani nutné. Je třeba si uvědomit, že oznámení o zahájení správního řízení má své místo na samém počátku správního řízení, kdy nemusí být ještě ani možné předmět řízení zcela přesně vymezit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před

samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. To nic nemění na tom, že předmět jakéhokoli zahajovaného řízení musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009 – 541). V tom lze dát žalobci za pravdu. Z výše uvedeného však plyne, že v daném případě bylo dostatečně jasné, co je předmětem řízení.

31. Skutečnost, že oznámení bylo vyhotoveno v češtině, nebylo nijak na závadu, neboť žalobce sám uvedl, že jí rozumí. Přestože si následně vyžádal tlumočníka do r., krátkost a jednoduchost sdělení v oznámení spolu s celkovým kontextem situace postačovaly k tomu, aby cizinec, který tvrdí, že rozumí mluvené i psané češtině, porozuměl obsahu sdělení. Proto nelze mít za to, že by jakkoliv utrpělo jeho právo na účinnou procesní obranu. Soud podotýká, že z jeho úřední činnosti je mu známo, že forma a obsah oznámení odpovídá běžné praxi v obdobných případech. Pokud se informace o tom, že žalobce žádá tlumočníka do r. jazyka spolu s tím, že rozumí českému jazyku, objevila až v oznámení, nelze rozumně předpokládat, že při převzetí oznámení měl být přítomen tlumočník. Následně správní orgán I. stupně žalobci vyhověl a usnesením čj. KRPS-53096-10/ČJ-2019-010026 rozhodl o ustanovení tlumočnice do r. jazyka, jež měl žalobce k dispozici po celý zbytek správního řízení soudě podle jejího podpisu na listinách ve správním spisu. Soudu není jasné, proč mělo dojít k přetlumočení oznámení do mateřského jazyka žalobce (u.), požádal-li žalobce pro další řízení výslovně o tlumočení do r. jazyka. Žalobce pro to žádný důvod neuvedl. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce na počátku výsledku uvedl, že s ustanovením tlumočnice do jazyka r. Mgr. B. souhlasil, v průběhu výsledku nenamítl, že by tlumočníci nerozuměl. V oznámení jsou uvedeny veškeré náležitosti podle § 46 odst. 1 správního řádu.
32. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz stranu 5) k vymezení jednání žalobce v oznámení jen ve stručnosti poukázal na prvostupňové rozhodnutí, kterým byla vypořádána stejná námitka, a shrnul své závěry. Správní orgán I. stupně se touto námitkou neopomenul podrobně zabývat na straně 7 svého rozhodnutí. Odkázal-li za této situace žalovaný na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, postupoval správně (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2016, čj. 1 As 287/2015 – 51, bod 28). Soud uzavírá, že správní řízení bylo oznámením zahájeno, a nic tak nebránilo vydání rozhodnutí. Žalobní bod je nedůvodný.
33. K námitkám žalobce týkajícím se rozporů údajů před zahájením správního řízení soud uvádí, že v záznamu o kontrole (dále také jen záznam č. 1) ověřil správnost žalobcem uváděných časových údajů a neshledal v nich žádný rozpor. U časových údajů opravdu není uvedeno, co se dělo se žalobcem v mezidobí mezi jednotlivými úkony. Žalobce nezmínil žádnou hypotézu, z níž by bylo možné usoudit na porušování jeho práv. Soudu tedy nezbyvá než předpokládat, že prostoje mezi jednotlivými úkony byly zapříčiněny běžným postupem správního orgánu I. stupně a žalobce musel jen zjednodušeně řečeno čekat, až na něj přijde řada. Časy uvedené v záznamu č. 1 by tomu také odpovídaly. Jestliže kontrola na stavbě byla zahájena v 11:00 hod., žalobce byl zajištěn v 11:30 hod., eskorta byla započata v 12:50 hod. a jeho zajištění bylo ukončeno téhož dne v 18:00 hod., jeví se taková časová souslednost jako přiměřená s ohledem na to, že při takovýchto kontrolách dochází z povahy věci k prověřování většího počtu osob, a netýká se tedy jen žalobce. Ostatně podle záznamu kromě žalobce byli kontrolováni další tři U. Zástupce žalobce navíc uvedl, že mu je z jeho činnosti známo, že v době zajištění žalobce byly zajištěny také další osoby.

34. Vyjde-li soud z toho, že zdroje policie jsou omezené, je pochopitelné, že provedení rozsáhlejší kontroly zahrnující také zajištění osob včetně všech souvisejících úkonů (ztotožnění osob, prověřování dokladů, poučení, eskorty, ustanovení tlumočníka, provedení výslechů atd.) zabere dost času. Přitom doba plynoucí z výše uvedených údajů se nijak nevymyká trvání postupu správního orgánu I. stupně v obdobných věcech. Zajištění žalobce bylo ukončeno po 6,5 hodinách, tj. jen asi po čtvrtině z 24 hodin, které zákon maximálně připouští pro zajištění cizince [srov. § 27 odst. 1 písm. a) ve spojení s odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů]. Kdyby správní orgán I. stupně musel vést v případě všech zajištěných cizinců tak detailní záznamy, jakých se dovolává žalobce, celá procedura by se tím neúnosně prodloužila, v důsledku čehož by došlo naopak k ještě delšímu omezení jejich osobní svobody. Skutečnost, že záznam č. 1 přesně nepopisoval, co se dělo se žalobcem mezi uvedenými časy, nelze proto považovat za vadu postupu správního orgánu I. stupně. S ohledem na rozsáhlost akce a počet úkonů, které je třeba vykonat, lze mít naopak za to, že správní orgán I. stupně postupoval vcelku svižně. Žalobce ostatně postup policie ani nijak nenapadá, vytýká jí pouze nedostatečnou podrobnost záznamu č. 1. Žalobní bod je nedůvodný.
35. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce týkající se nepřipustnosti vyhotovení úředního záznamu osobou, která nebyla přítomna kontrole. Pobytovou kontrolu podle záznamu č. 1 vykonávali praporčíci Z. a M., zatímco pod samotným úředním záznamem ve správním spise je podepsán podpraporčík K. Ten byl ovšem na místě též přítomný, byť patrně nikoliv od samého počátku, neboť asistoval dalšímu příslušníkovi policie při zajištění žalobce (prováděl osobní prohlídku žalobce, viz úřední záznam o zajištění cizince) a dále jako řidič provedl žalobcovu eskortu (viz rozhodnutí o eskortě). Je tedy zřejmé, že podpraporčík K. mohl přímo na místě shromáždit všechny informace od přítomných kolegů, které posléze zanesl do úředního záznamu. Nic nebrání tomu, aby záznam byl použit jako podklad pro vydání rozhodnutí. Správnost pro věc podstatných zjištění obsažených v úředním záznamu žalobce nenapadá. Žalobce dále jen obecně zmínil, že údaje v písemnostech se liší (výslovně jen údaj o zajištění), aniž však rozvedl, jaké údaje a v jakých písemnostech má na mysli. Soud se touto námitkou nezabýval, neboť není na něm, aby nahrazoval procesní aktivitu žalobce a dohledával ve správním spisu naprosto blíže nevyargumentované sdělení žalobce (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78).
36. Soud rovněž shledal námitky žalobce týkající se nedostatků protokolu o výsledku jako nedůvodné. Žalobce svou argumentaci založil na tom, že časové údaje nemohly odpovídat skutečnosti, neboť je mu ze spisu žalovaného známo, že na výsledku jiného zajištěného cizince se podílely stejné osoby v čase, který se částečně překrýval s výsledkem žalobce. Soud konstatuje, že toto tvrzení nemohl ověřit, protože žalobce opomněl předložit listinu, jež by to osvědčila. Stejnou námitku uplatnil žalobce také v průběhu správního řízení. Správní orgán I. stupně k ní uvedl, že záležitost prověřil, a dospěl k závěru, že se jedná jen o administrativní chybu, při níž byl zapsán nesprávný čas počátku a ukončení výslechu (viz stranu 7 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný jen uvedl, že se s jeho vypořádáním zcela ztotožnil. Žalobce v žalobě jen svou námitku zopakoval, aniž by přednesl argumenty, které by vyloučily možnost, že se jedná jen o chybu v psaní, soudu ani neprokázal, že se časy výslechů překrývají, a nijak nezpochybnil obsah své výpovědi. K tomu soud uvádí, že ze samotné chyby v psaní časových údajů v protokolu nelze učinit závěr, že listina nemůže být užita jako podklad pro vydání rozhodnutí. Protokol ve smyslu § 18 správního řádu je

veřejnou listinou, neboť naplňuje její definici obsaženou v § 53 odst. 3 správního řádu. V souladu s presumpcí správnosti veřejných listin je třeba obsah protokolu považovat za pravdivý, není-li prokázán opak (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2015, čj. 1 As 12/2015 – 30, body 20-24). Pouhá chyba v psaní časového údaje neprokazuje nesprávnost celého protokolu. Žalobce v průběhu správního řízení nikdy nezpochybnil jeho obsah, ačkoliv k tomu měl řadu možností, a neučinil tak ani v žalobě. Skutečnost, že může dojít k chybě v psaní, zákon předpokládá (srov. § 18 odst. 4 správního řádu), a zdaleka z toho nečiní nedostatek, pro nějž by měl být protokol absolutně nepoužitelný. Nehledě na to, že ve skutečnosti mohl být časový údaj v případě žalobce správný a nesprávně zaznamenaný ve druhém údajném protokolu o výsledku.

37. Ani skutečnost, že v protokolu nebylo zaznamenáno, jakým způsobem poskytl správní orgán I. stupně žalobci stravu z jeho finančních zdrojů, soud nepovažuje za důvod, jež by činil protokol zcela nepoužitelným. Obsahem správního spisu je záznam, podle nějž byla žalobci strava poskytnuta. To, jakým způsobem k tomu došlo, není vůbec podstatné. Soudu není jasné, jak žalobce utrpěl na svých procesních právech tím, že v protokolu nebylo popsáno, kupř. že žalobce policistovi předal 60 Kč, za které mu zakoupil bagetu z automatu umístěného na chodbě služebny. Soud tak uzavírá, že tyto namítané nedostatky nezakládají procesní vadu, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Na tom nemůže nic změnit ani diskuze žalobce o povaze protokolu o výsledku. Z této listiny vyplývají všechny podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci, žalobce kromě výše uvedeného žádnou jinou konkrétní skutečnost nezpochybnil a omezil se toliko na konstatování zjevné nespravedlnosti. Žalovaná přitom nevycházela jen z protokolu o výsledku žalobce, ale také z jeho lustrace v dostupných databázích, dožádání pracoviště úřadu práce, cestovního dokladu žalobce a vylepeného p. víza, o čemž jednoznačně svědčí jak obsah správního spisu, tak odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde podrobně vylíčila, co ji vedlo k jeho vydání. V tomto ohledu jsou tak rozhodnutí správních orgánů plně přezkoumatelná.
38. Žalobce dále zpochybnil to, že mu byla poskytnuta strava. Ve skutečnosti úřední záznam čj. KRPS-53096-14/ČJ-2019-010026 (dále jen záznam č. 14) není v rozporu se záznamem o zajištění žalobce, neboť uvádí, že žalobci byla zajištěna strava z jeho finančních zdrojů, zatímco záznam o zajištění pouze konstatuje, že žalobci nebyla poskytnuta strava. Domnělý rozpor, na nějž žalobce poukazuje, zřejmě znamená jen to, že strava žalobci byla poskytnuta nikoliv ze zdrojů správního orgánu I. stupně, nýbrž z vlastních finančních zdrojů žalobce. Žalobce nadto v průběhu správního řízení sám nikdy nezpochybnil správnost záznamu, že obdržel stravu uhrazenou z vlastních peněz, a protokol o výsledku neobsahuje ani náznak toho, že by žalobce strádal. Proto se nelze domnívat, že výsledek žalobce byl jakkoliv negativně ovlivněn tím, co žalobce namítl.
39. Ve vztahu k námitce žalobce týkající se hodnocení společenské nebezpečnosti jednání soud uvádí, že se neztotožnil se závěrem žalobce o jeho nepřezkoumatelnosti. Společenská nebezpečnost jednání, jak ji vymezil správní orgán I. stupně, plyne už jen z toho, že zákonodárce spojuje s protiprávním jednáním žalobce důsledek v podobě správního vyhoštění s dobou, po níž mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, až na 5 let. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dostatečně osvětlil, jak dospěl k závěru, že se žalobce dopustil protiprávního jednání podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, což žalobce nijak nerozporoval. Zároveň žalobci vysvětlil důvody, proč zákonodárce přistoupil k takové úpravě. Hodnocení společenské

nebezpečnosti jednání tak jen dokresluje celkový kontext případu, který našel svůj odraz ve výrocích rozhodnutí. Rozhodnutí nelze mít za nepřezkoumatelné z toho důvodu, že správní orgány neodkázaly na zdroje, o něž opírají své úvahy týkající se společenské nebezpečnosti žalobcova jednání.

40. Soud dále konstatuje, že z napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění neplyne, že by se žalovaná vůči žalobci dopustila dvojího přičítání tím, že by výkon zaměstnání bez příslušného povolení hodnotil jako přítěžující okolnost. V poslední větě na straně 6 napadeného rozhodnutí je sice zmíněno, že jako polehčující okolnost byla hodnocena spolupráce žalobce se správním orgánem a jako přítěžující okolnost neoprávněný výkon zaměstnání bez povolení k zaměstnání. Na straně 9 téhož rozhodnutí jsou však jednotlivá hlediska rozebrána podrobněji, přičemž výkon nelegální práce není hodnocen jako přítěžující okolnost. Je zřejmé, že v případě žalobce jednoznačně převážily polehčující okolnosti, a to spolupráce se správním orgánem, relativně krátká doba výkonu nelegální práce (v řádu toliko dnů) a dosavadní bezúhonnost. Je třeba uvést na pravou míru, že závažnost protiprávního jednání spočívajícího ve výkonu nelegální práce se odráží ve výši horní sazby doby zákazu vstupu na území Evropské unie. V tomto kontextu je třeba interpretovat neobratnou formulaci žalované obsaženou na straně 6 jejího rozhodnutí. Soud má za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti a řádně je zohlednily. K tomu je třeba zdůraznit, že žalobce vykonával na území České republiky nelegální práci, přičemž při výslechu připustil, že o tom věděl. Musel si být vědom toho, že není držitelem povolení k zaměstnání na území České republiky, a nemůže tak vyhledávat pracovní příležitosti na jejím území. Žalobce tedy prokázal značnou míru bezohlednosti k právním předpisům České republiky. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 6 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům nepřiměřené, přičemž z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů neplyne, že by se dopustily nepřipustného dvojího přičítání. Takto stanovená doba odpovídá rozhodovací praxi v obdobných případech, v nichž se doba zákazu vstupu na území České republiky v délce 6 měsíců stanoví za několik dní výkonu nelegální práce.
41. Rozhodnutí žalované o nákladech řízení je svou povahou rozhodnutím, jehož výrok je závislý na výroku ve věci samé tj. rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. shora uvedený rozsudek zdejšího soudu čj. 44 A 12/2013 – 21). Žalobce ve vztahu k rozhodnutí žalované o nákladech řízení neuplatnil žádný samostatný žalobní bod, kterým by se soud mohl zabývat pouze ve vztahu k tomuto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou v části směřující proti rozhodnutí žalované o vyhoštění (a toto rozhodnutí nezrušil), nelze než současně konstatovat, že žaloba je nedůvodná i v části směřující proti rozhodnutí žalované o nákladech řízení.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

42. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. října 2019

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce